

Arrest

nr. 195 214 van 20 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LIPPENS *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Bar Khambarkhel, Bara tehsil, Khyber Agency. In 2013 zou u actief geworden in de strijd tegen polio. U zou de dorpen in uw regio Bara en Jamrood bezocht hebben om kinderen het poliovaccin toe te dienen. Op 26/09/2015 verbleef u bij een vriend. Toen u de volgende dag thuiskwam zou u van uw familie vernomen hebben dat de taliban u was komen zoeken. Ze waren tegen uw werk als polio activist en ze wilden dat u hen zou vervoegen. Hierna zou u nog een tijdje ondergedoken geleefd hebben bij twee tantes. U zou Pakistan over land via Iran verlaten hebben. Op 16/12/2015 diende u een asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw

asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, twee kaartjes die u tijdens uw werk als poliobestrijder gedragen zou hebben, verschillende studiedocumenten, uw domiciliëring, een certificaat van het polioprogramma en nieuwsartikels met een algemene inhoud.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst wist u uw identiteit niet ontegensprekelijk aan te tonen. Nochtans vormt het bewijs van identiteit een essentieel onderdeel van elk soort procedure en dus ook van de asielprocedure. U legde een kopie van een identiteitskaart neer. Kopies kunnen echter steeds onderhevig zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, waardoor de authenticiteit niet gegarandeerd kan worden. Uw verklaring voor het ontbreken van uw originele identiteitskaart, nl. dat u deze verloren zou zijn in Bulgarije, is niet enkel stereotiep; u wist ze ook niet aannemelijk te maken daar u het verlies van dit belangrijk identiteitsdocument nooit aangegeven zou hebben bij de politie of bij uw ambassade. Daar uit uw verklaringen blijkt dat u geen vrees dient te koesteren voor de Pakistaanse overheden, stond niets u in de weg om tijdens uw verblijf in België naar de Pakistaanse ambassade te gaan om het verlies van uw identiteitskaart aan te geven om aldaar nieuwe identiteitsstukken aan te vragen. Dat u dit niet deed doet vermoeden dat u een aantal facetten van uw identiteit wilt achterhouden voor de Belgische asielinstanties. Uw domiciliëring is ook onvoldoende, daar dit document al ouder is (ie van 2009), vormt het geen aanwijzing over uw laatste verblijfplaats in Pakistan. Overigens wekt de vaststelling dat u bij uw asielaanvraag in Bulgarije de geboortedatum 21/05/1993 opgaf terwijl u nu verklaart geboren te zijn op 02/02/1993 verder de indruk dat u niet bereid bent uw correcte identiteitsgegevens te delen.

Ten tweede erkent het CGVS dat u enige kennis heeft over de bestrijding van polio in Pakistan. Echter blijkt uit ondergaande vaststellingen dat uw kennis eerder ingestudeerd van karakter is.

Zo dient er op te worden gewezen dat u zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het CGVS verklaarde dat u betaald werd of werkte voor het WHO (gehoorverslag CGVS p. 10, DVZ- vragenlijst punt 3.5). Met uw expliciete toestemming (gehoorverslag CGVS p. 11) werd er contact opgenomen met het WHO in Pakistan. Het WHO heeft op basis van uw verklaringen en uw identiteitsgegevens onderzoek gedaan naar uw verklaringen werkzaam geweest te zijn in de strijd tegen polio en dit voor het WHO. Uit het antwoord van het WHO, waarvan een kopie in uw dossier terug te vinden is, blijkt dat u nooit voor het WHO gewerkt heeft. Dit ondermijnt reeds de oprechtheid van uw verklaringen en bevestigt verder dat uw kennis over de strijd tegen polio ingestudeerd van aard is.

Voorts verklaarde u duidelijk dat u sinds 2013 tot september 2015 actief was in polioprogramma's in Bara tehsil van Khyber Agency. Echter blijkt uit toegevoegde informatie dat men pas in februari 2015 voor het eerst in zes jaren poliocampagnes opstartte in Bara tehsil. Het is dan ook onmogelijk dat u deze activiteiten al vanaf 2013 in Bara tehsil deed. Daarnaast blijkt uit informatie dat een polioteam minstens uit één vrouw bestaat, dit om de grote kloof die op het platteland bestaat tussen mannen en vrouwen iets gemakkelijker te overbruggen. U beweerde echter dat er nauwelijks vrouwen actief zijn in de poliobestrijding, terwijl uit bronnen blijkt dat het merendeel van de poliobestrijders juist vrouwen zijn (gehoorverslag CGVS p. 9). Voorts blijkt ook dat veel van de campagnes die georganiseerd worden tegen polio allerlei namen dragen. Hoewel u beweerde jaren actief geweest te zijn, kon u echter geen enkele naam van zulk een campagne noemen; u vermeldde enkel EPI, maar de door u gegeven verklaring voor deze afkorting (ie Expanded Polio Immunization) komt niet overeen met de werkelijkheid (ie Expanded Program on Immunization). Bovenstaande elementen wijzen er op dat als u in het verleden als iets te maken gehad zou hebben met de campagnes tegen polio, u zeker niet actief was in uw eigen regio. Daar u verklaarde dat u juist omwille van uw activiteiten in uw regio problemen kende met de taliban, komt de geloofwaardigheid van het geheel van uw asielrelaas op de helling te staan.

Dat uw verklaringen omtrent uw vrees voor de taliban ongeloofwaardig zijn, blijkt verder uit volgende vaststellingen. Zo is het bevreemdend dat de taliban (u wist overigens niet eens zeker of het om de taliban ging, daar er volgens u verschillende extremistische organisaties in uw regio actief zijn, gehoorverslag CGVS p. 12-13) eerst zoveel moeite zou doen om u op te zoeken, waarbij uw familie en u bedreigd werden om de ernst van hun boodschap te benadrukken, hierna zowel u en uw familie gedurende weken met rust liet. Wat meer is de drie weken na deze dreigementen bracht u door bij twee verschillende familieleden die nauwelijks enkele kilometers van uw huis wonen en toch zou u geen enkel probleem meer gekend hebben (gehoorverslag CGVS p. 3, 14). Voorts verklaarde u dat u deze dreigementen nooit doorgegeven zou hebben, zelfs niet aan de polioteams of uw supervisors of collega's, mensen waar u naar eigen zeggen al jaren mee gewerkt zou hebben. Men kan er hierbij toch vanuit gaan dat u al was het maar om uw collega's te waarschuwen, uw supervisor zou contacteren. Dat u hier blijkbaar zelfs nooit aan dacht, breekt verder de oprechtheid van uw verklaringen af. U

benadrukte immers dat er verschillende van uw collega's omkwamen. Dat u in het licht van deze kennis geen enkele stap genomen zou hebben om uw eigen problemen aan te kaarten, is ongeloofwaardig. Overigens kon u ondanks uw beweerde jarenlange ervaring geen enkele collega die vermoord zou zijn en die u persoonlijk gekend zou hebben, bij naam noemen. U kon wel namen geven die voorkwamen in de artikels die u voorlegde. U gaf echter ook dat deze artikels een algemene inhoud hebben, wat het vanbuiten geleerd aspect van uw kennis benadrukt. Tenslotte is het bevreemdend vast te stellen dat uw ervaringsattest vermeldt dat u actief was in de poliocampagnes tot 21/09/2015 en dat de taliban blijkens uw verklaringen, pas enkele dagen later langskwam, nl. op 26/09/2015, dus toen u al niet meer actief was. Toch gaf u aan dat u nog steeds verder werkte maar dat u aan geen campagnes meer deelnam. Volgens uw attest echter was u al niet meer actief op het moment dat de Taliban u bedreigde, waardoor u uw activiteiten blijkbaar niet stopgezet had wegens deze dreigementen. U kon voorts niet zeggen wanneer dit certificaat werd uitgereikt; u zou uw familie na het indienen van uw asielaanvraag om bewijs gevraagd hebben. Dit wijst er op dat document op vraag is gemaakt wat de inhoud gesolliciteerd van aard maakt. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Er is sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel geviséerd worden.

Verder is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag. Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten gevisieerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazaraminderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het-vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u gezonde jongeman bent die een behoorlijk niveau aan opleiding genoten heeft. Blijkens uw studiedocumenten spreekt u naast het Pashtou ook het Urdu en Engels. Ook verklaarde u dat uw dorp eigenlijk maar op 4 km van de stad Peshawar, de hoofdstad van de provincie

Khyber Pakhtunkwa ligt. U zou deze stad in het verleden geregeld opgezocht hebben voor de medische behandeling van uw vader. Het is dan ook niet onredelijk dat u zich aldaar zou vestigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitsdocumenten werden hierboven reeds besproken. Uw scholingsattesten voegen niets wezenlijks toe en de door u neergelegde artikels handelen over de algemene situatie. De authenticiteit van het attest rond uw strijd tegen polio en uw twee kaartjes als poliowerker, mag gezien bovenstaande vaststellingen betwijfeld worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Aangaande zijn identiteit stelt verzoeker dat de administratie van het bewijs van de vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag vrij is en dat krachtens het *Handbook on Procedures* de eisen van het bewijs niet op een al te strenge manier ingevuld mogen worden. Verzoeker meent voorts dat niets de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de weg stond om zelf, in het kader van haar onderzoeksbevoegdheden, contact op te nemen met de Pakistaanse overheden om verzoekers identiteit na te zoeken, noch om zijn domicilie te verifiëren. Verzoeker legt thans een identiteitsverificatie van de Pakistaanse autoriteiten voor dat een van zijn broers aanvraag in Pakistan. Tevens verwijst verzoeker naar de aan het verzoekschrift gevoegde identiteitskaarten van zijn gezinsleden.

Met betrekking tot zijn kennis over de bestrijding van polio erkent verzoeker dat hij enkel indirect voor WHO heeft gewerkt, hetgeen dan ook verklaart waarom hij niet opgenomen is in hun databank. Om zijn werkzaamheden in de strijd tegen polio, meer bepaald voor het ziekenhuis Basic Health Unit van Jan baz Bara te bewijzen, voegt verzoeker nog een controlebrief toe die werd uitgegeven door zijn werkgever. Voorts laakt verzoeker dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing voorhoudt dat er pas in februari 2015 voor het eerst in zes jaren poliocampagnes werden opgestart in Bara tehsil, nu uit verschillende krantenartikelen (toegevoegd aan het verzoekschrift) blijkt dat de campagnes in 2012 herstart zijn en dat er verschillende poliocampagnes plaatsvonden in 2013. Hij vervolgt dat, hoewel uit de algemene informatie blijkt dat het iets gemakkelijker is om de grote kloof te overbruggen tussen mannen en vrouwen elk polioteam uit minstens één vrouw bestaat, dit niet het geval was voor verzoekers regio. Hij considereert in dit verband dat dit in het verleden wel het geval was, maar dat er steeds minder vrouwen in het polioteam aanwezig waren. Deze daling kan volgens verzoeker worden toegeschreven aan de verschillende schietpartijen die op de poliowerkers werden gericht. Ook legt verzoeker uit dat vrouwen – naar de Pakistaanse traditie – niet zomaar met onbekende mannen mogen spreken, dat zij op de deur klopten en vervolgens aan de kant stonden zodat de huisvrouwen hun niet zouden zien, dat zij riepen dat zij voor poliovaccinaties kwamen en dat ze hun kinderen konden sturen. Dit en alle andere concrete toelichtingen die verzoeker kon geven, kunnen naar zijn mening enkel voortspuiten uit praktijkkennis en allerminst “ingestudeerde kennis” uitmaken zoals de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt tevens dat de opleiding van eerstelijnsmedewerkers van poliocampagnes vaak erg kort is en dat aldus de namen van de campagnes vaak genegeerd worden.

Hij haalt voorts aan dat het hem nutteloos leek de dreigementen door de taliban door te geven aan de polioteams of collega's, aangezien er toch geen bescherming mogelijk is. Verzoeker citeert verschillende rapporten die het risico voor poliomedewerkers aantonen. Wat de datum op zijn ervaringsattest betreft is dit de datum waarop de laatste poliocampagne werd afgerond; dit betekent niet dat verzoeker op deze datum gestopt was met werken. Hij stopte met zijn werkzaamheden na de bedreiging van de taliban.

In een tweede onderdeel van het middel – aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Pakistan thans geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat zijn herkomstregio geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen en vindt dat de redenering van verweerder, dat hij een veilig en redelijk intern vluchtalternatief heeft in verschillende regio's in Pakistan niet redelijk is, gezien de actuele veiligheidssituatie in Pakistan. Er wordt ook geen rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, die deel uitmaakt van de Pashtounse minderheid. Verzoeker betwist dat er actuele informatie over de algemene toestand in Pakistan of de veiligheidssituatie in FATA werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker verwijst naar verschillende bronnen om de gevaarlijke veiligheidssituatie in Pakistan te illustreren en voert bijkomend aan dat hij als deel van de Pashtounse etnische minderheid gediscrimineerd zou worden bij een eventuele vestiging in een grote Pakistaanse stad in een andere regio dan FATA.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een attest van identiteitsverificatie (stuk 3), de identiteitskaarten van verzoekers vader, moeder en twee broers (stuk 4), een controlebrief van zijn werkgever dd. 27 juli 2017 (stuk 5), het artikel "*Khyber-Agency: Two-day polio campaign begins in Bara*" van Dunya News van 27 juni 2014 (stuk 6), het artikel "*Polio workers administer vaccines under army protection in Bara*" van Dawn van 15 mei 2014 (stuk 7), het artikel "*Headway claimed in Bara anti-polio campaign*" van Dawn van 7 januari 2012 (stuk 8) en het artikel "*Two-Day polio Vaccination Campaign Begins in Bara*" van Tribal News Network van 16 juni 2014 (stuk 9).

Per drager brengt verweerder op 11 augustus 2017 een verweernota bij met in bijlage het "*EASO Country of origin information report Pakistan: Security Situation*" van augustus 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Per drager brengt verweerder op 5 oktober 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "*Pakistan. Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht*" van 22 september 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker stelt de taliban te vrezen omwille van zijn werkzaamheden aan poliocampagnes. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker zijn identiteit niet ontegensprekelijk kon aantonen; (ii) verzoekers kennis over de bestrijding van polio in Pakistan een ingestudeerd karakter vertoont en zijn verklaringen aangaande zijn werkzaamheden niet aannemelijk zijn waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt ondermijnd en (iii) verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees voor de taliban ongeloofwaardig zijn.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban.

2.3.2.2.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers kennis aangaande de bestrijding van polio in Pakistan een ingestudeerd karakter vertoont en hij zijn werkzaamheden voor de campagnes tegen polio aldus niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen als zou hij werkzaam zijn voor de WHO niet geloofwaardig zijn, waar in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt: *“Zo dient er op te worden gewezen dat u zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het CGVS verklaarde dat u betaald werd of werkte voor het WHO (gehoorverslag CGVS p. 10, DVZ- vragenlijst punt 3.5). Met uw expliciete toestemming (gehoorverslag CGVS p. 11) werd er contact opgenomen met het WHO in Pakistan. Het WHO heeft op basis van uw verklaringen en uw identiteitsgegevens onderzoek gedaan naar uw verklaringen werkzaam geweest te zijn in de strijd tegen polio en dit voor het WHO. Uit het antwoord van het WHO, waarvan een kopie in uw dossier terug te vinden is, blijkt dat u nooit voor het WHO gewerkt heeft. Dit ondermijnt reeds de oprechtheid van uw verklaringen en bevestigt verder dat uw kennis over de strijd tegen polio ingestudeerd van aard is.”* In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij slechts indirect voor WHO heeft gewerkt en het dus logisch is dat hij niet opgenomen is in hun databank, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de procedure heeft afgelegd – waarin hij aangaf wel degelijk voor het polioprogramma van de WHO te werken en door deze organisatie betaald te zijn geweest (administratief dossier, stuk 15, p. 3 en stuk 5, p. 10-11) – en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, waarmee hij evenwel niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf student te zijn en liet optekenen zelfs nooit te hebben gewerkt (administratief dossier, stuk 15, p. 4-5). Met de thans neergelegde *“verification letter”* (controlebrief) van 27 juli 2017 (stuk 5) slaagt verzoeker er niet in zijn beweerde deelname aan de poliocampagnes alsnog aannemelijk te maken. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat de brief met de pen werd aangepast om een correctie aan te brengen in de uitgeschreven versie van de naam van de organisatie EPI. De brief werd bovendien ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan, zoals terecht wordt gesteld in de verweernota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder versterkt door de vaststelling dat verzoeker verklaart dat er nauwelijks vrouwen actief zijn in de poliobestrijding, terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het merendeel van de vrijwilligers vrouwen uitmaken (minstens 70 %) en minstens één vrouw aanwezig is in elk team om de kloof die op het platteland bestaat tussen mannen en vrouwen iets eenvoudiger te overbruggen (COI Case “*Pak2017-007*” van 8 juni 2017, p. 2 en COI Focus “*Pakistan. Polio eradication in KP and the FATA*” van 6 maart 2017, p. 14 en 24). Met de blote bewering dat dit best kan zijn in de andere Pakistaanse regio's, doch niet het geval

was in zijn regio, slaagt verzoeker er allerminst in een valabel argument bij te brengen om zijn foutieve verklaringen te verschonen. Dat deze daling van vrouwen onder poliowerkers toe te schrijven zou zijn aan de schietpartijen op poliowerkers, kan evenmin overtuigen om de voorgaande vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief blijkt immers dat, hoewel er inderdaad meer mannelijke vrijwilligers zijn in gebieden waarin de milities actief zijn, ook daar nog steeds minstens één vrouw aanwezig is in elk team (COI Case “Pak2017-007” van 8 juni 2017, p. 2).

Voorts stelt de Raad met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker slechts één afkorting van een naam van een poliocampagne kan benoemen en deze zelfs op foutieve wijze verklaart, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: *“Voorts blijkt ook dat veel van de campagnes die georganiseerd worden tegen polio allerlei namen dragen. Hoewel u beweerde jaren actief geweest te zijn, kon u echter geen enkele naam van zulk een campagne noemen; u vermeldde enkel EPI, maar de door u gegeven verklaring voor deze afkorting (ie Expanded Polio Immunization) komt niet overeen met de werkelijkheid (ie Expanded Program on Immunization).”* In zoverre verzoeker meent dat deze onwetendheid hem niet mag worden verweten omdat de anti-poliocampagnes vaak erg kort zijn en de namen vaak genegeerd worden, komt hij in wezen niet verder dan het uiten van blote beweringen die bovendien haaks staan op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt immers dat, hoewel het kan zijn dat personen slechts zeer korte tijd samenwerken met de WHO in de strijd tegen polio, zij een opleiding krijgen waardoor zij alle details van de campagne en het vaccin kennen (COI Case “Pak2017-007” van 8 juni 2017, p. 2).

De geloofwaardigheid van verzoekers werkzaamheden voor de campagnes tegen polio wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker foutief aangeeft dat de zegel op een vaccin dat onvoldoende gekoeld werd grijzer zou kleuren (administratief dossier, stuk 5, p. 8), nu uit de informatie uit het administratief dossier daarentegen blijkt dat de kleur zegel – bij een blijvende blootstelling aan hitte – net van grijs naar wit verandert (COI Case “Pak2017-007” van 8 juni 2017, p. 3). Ook verzoekers verklaring dat er geen extra betaling werd uitgereikt voor gevaarlijke situaties, staat haaks op de informatie uit het administratief dossier. Daaruit blijkt immers dat er een *“hazard allowance”* uitgereikt kan worden aan poliowerkers die opereren in gebieden waar milities actief zijn (COI Case “Pak2017-007” van 8 juni 2017, p. 2).

De Raad merkt nog op dat het niet ernstig is om tegenstrijdigheden en zelfs foutieve verklaringen aangaande cruciale aspecten in het asielrelaas (meer bepaald aangaande zijn werkzaamheden voor de poliocampagnes) te minimaliseren door te wijzen op delen van verklaringen die in overeenstemming schijnen te zijn met de beschikbare informatie en de blote bewering dat dit enkel via praktijkervaring verkregen kennis kan uitmaken.

Hoewel verzoeker gevolgd kan worden dat uit verschillende persartikels blijkt dat er kleinschalige poliocampagnes georganiseerd werden in bepaalde delen van Bara tehsil, zoals onder meer Akakhel area en Malikdin Khel area en er aldus wel poliocampagnes plaatsvonden in de periode tussen 2013 en september 2015, stelt de Raad vast de motivering hieromtrent bijkomstig en niet determinerend is. Verzoekers incorrecte en tegenstrijdige verklaringen vormen reeds het determinerend motief om zijn beweerde werkzaamheden voor de campagnes tegen polio te ondergraven.

2.3.2.2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt tevens op goede gronden dat verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees voor de taliban ongeloofwaardig zijn, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: *“(…) Zo is het bevreemdend dat de taliban (u wist overigens niet eens zeker of het om de taliban ging, daar er volgens u verschillende extremistische organisaties in uw regio actief zijn, gehoorverslag CGVS p. 12-13) eerst zoveel moeite zou doen om u op te zoeken, waarbij uw familie en u bedreigd werden om de ernst van hun boodschap te benadrukken, hierna zowel u en uw familie gedurende weken met rust liet. Wat meer is de drie weken na deze dreigementen bracht u door bij twee verschillende familieleden die nauwelijks enkele kilometers van uw huis wonen en toch zou u geen enkel probleem meer gekend hebben (gehoorverslag CGVS p. 3, 14). Voorts verklaarde u dat u deze dreigementen nooit doorgegeven zou hebben, zelfs niet aan de polioteams of uw supervisors of collega's, mensen waar u naar eigen zeggen al jaren mee gewerkt zou hebben. Men kan er hierbij toch vanuit gaan dat u al was het maar om uw collega's te waarschuwen, uw supervisor zou contacteren. Dat u hier blijkbaar zelfs nooit aan dacht, breekt verder de oprechtheid van uw verklaringen af. U benadrukte immers dat er verschillende van uw collega's omkwamen. Dat u in het licht van deze kennis geen enkele stap genomen zou hebben om uw eigen problemen aan te kaarten, is ongeloofwaardig. Overigens kon u ondanks uw beweerde jarenlange ervaring geen enkele collega die vermoord zou zijn en die u persoonlijk gekend zou hebben, bij naam noemen. U kon wel namen geven*

die voorkwamen in de artikels die u voorlegde. U gaf echter ook dat deze artikels een algemene inhoud hebben, wat het vanbuiten geleerd aspect van uw kennis benadrukt. Tenslotte is het bevreemdend vast te stellen dat uw ervaringsattest vermeldt dat u actief was in de poliocampagnes tot 21/09/2015 en dat de taliban blijkens uw verklaringen, pas enkele dagen later langskwam, nl. op 26/09/2015, dus toen u al niet meer actief was. Toch gaf u aan dat u nog steeds verder werkte maar dat u aan geen campagnes meer deelnam. Volgens uw attest echter was u al niet meer actief op het moment dat de Taliban u bedreigde, waardoor u uw activiteiten blijkbaar niet stopgezet had wegens deze dreigementen. U kon voorts niet zeggen wanneer dit certificaat werd uitgereikt; u zou uw familie na het indienen van uw asielaanvraag om bewijs gevraagd hebben. Dit wijst er op dat document op vraag is gemaakt wat de inhoud gesolliciteerd van aard maakt. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging."

In zoverre verzoeker aanvoert dat het hem nutteloos leek om de dreigementen door de taliban door te geven aan de polioteams, collega's of de Pakistaanse autoriteiten, aangezien er toch geen bescherming mogelijk was, komt hij niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij er geenszins in slaagt de voormelde uitgebreide en pertinente motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Alwaar verzoeker nog citeert uit verschillende rapporten die het risico voor poliomedewerkers aantonen, merkt de Raad op dat deze informatie louter van algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Met het verweer dat de datum op zijn ervaringsattest de datum betreft waarop zijn laatste poliocampagne werd afgerond, doch dat dit niet betekent dat hij op dat ogenblik niet meer actief was omdat hij immers niet elke dag werkte en hij nog aanvoert dat hij zijn activiteiten slechts heeft neergelegd na de bedreiging van de taliban op 26 september 2015, slaagt verzoeker er andermaal niet in de Raad te overtuigen. De Raad stelt immers vast dat verzoekers ervaringsattest, evenals de "verification letter" wel melding maken van een ononderbroken inzet tussen 14 januari 2013 en 21 september 2015 en dit hoewel verzoeker aangeeft dat hij in deze periode niet elke dag werkzaam was. Het valt dan ook niet in te zien waarom deze attesten geen melding zouden maken van een latere einddatum mocht verzoeker daadwerkelijk nog "actief" zijn geweest voor poliocampagnes.

2.3.2.2.3. Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar deze terecht opmerkt dat de vaststelling dat verzoeker bepaalde facetten van zijn identiteit achterhoudt voor de Belgische asielinstanties zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt, waar in de bestreden beslissing als volgt wordt geoordeeld: *"Vooreerst wist u uw identiteit niet ontegensprekelijk aan te tonen. Nochtans vormt het bewijs van identiteit een essentieel onderdeel van elk soort procedure en dus ook van de asielprocedure. U legde een kopie van een identiteitskaart neer. Kopies kunnen echter steeds onderhevig zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, waardoor de authenticiteit niet gegarandeerd kan worden. Uw verklaring voor het ontbreken van uw originele identiteitskaart, nl. dat u deze verloren zou zijn in Bulgarije, is niet enkel stereotiep; u wist ze ook niet aannemelijk te maken daar u het verlies van dit belangrijk identiteitsdocument nooit aangegeven zou hebben bij de politie of bij uw ambassade. Daar uit uw verklaringen blijkt dat u geen vrees dient te koesteren voor de Pakistaanse overheden, stond niets u in de weg om tijdens uw verblijf in België naar de Pakistaanse ambassade te gaan om het verlies van uw identiteitskaart aan te geven om aldaar nieuwe identiteitsstukken aan te vragen. Dat u dit niet deed doet vermoeden dat u een aantal facetten van uw identiteit wilt achterhouden voor de Belgische asielinstanties. Uw domiciliëring is ook onvoldoende, daar dit document al ouder is (ie van 2009), vormt het geen aanwijzing over uw laatste verblijfplaats in Pakistan. Overigens wekt de vaststelling dat u bij uw asielaanvraag in Bulgarije de geboortedatum 21/05/1993 opgaf terwijl u nu verklaart geboren te zijn op 02/02/1993 verder de indruk dat u niet bereid bent uw correcte identiteitsgegevens te delen."*

Waar verzoeker verwijst naar een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de niets de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de weg stond om zelf, in het kader van haar onderzoeksbevoegdheden, contact op te

nemen met de Pakistaanse overheden om verzoekers identiteit en domicilie na te zoeken, wijst de Raad er op dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). De Raad benadrukt nog dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

De thans door verzoeker neergelegde bijkomende identiteitsdocumenten (stukken 3 en 4) betreffen evenwel opnieuw slechts kopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Daarnaast blijkt uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" van 5 augustus 2016) dat er in Pakistan op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten. Mede om deze reden kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Bovendien kan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de verweernota pertinent wordt opgemerkt dat uit het attest van identiteitsverificatie (stuk 3) louter kan worden afgeleid dat dit het nummer op verzoekers kopie van zijn identiteitskaart bevestigt, doch geenszins een bewijs van verzoekers ware identiteit vormt. De stempel op het attest van identiteitsverificatie is bovendien compleet onleesbaar, evenals verschillende delen van de kopieën van de identiteitskaarten van verzoekers moeder, vader en twee broers. De bijkomende identiteitsdocumenten vertonen aldus een gesolliciteerd karakter kunnen derhalve geen objectieve bewijswaarde worden verleend. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker, die kennis heeft genomen van de overweging in de bestreden beslissing omtrent de beperkte bewijswaarde van kopieën, tot op heden nalaat originele documenten neer te leggen.

2.3.2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het uiten van blote beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.2.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Aangaande de door verzoeker neergelegde identiteitsstukken, domiciliëring en ervaringsattest verwijst de Raad naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

Met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde poliowerkerskaarten en schoolattesten, wijst de Raad er opnieuw op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" van 5 augustus 2016) blijkt dat er in Pakistan op grote schaal corruptie met documenten voorkomt. Mede om deze reden kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De thans bijgebrachte stukken kunnen dan ook niet opwegen tegen de sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven.

De door verzoeker overgelegde krantenartikelen over incidenten waarbij poliovaccinatieteams werden aangevallen vermogen evenmin afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Deze informatie is naar verzoekers eigen verklaringen immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon (administratief dossier, stuk 5, p. 5: *"staat uw naam hier in vermeld? Nee. Nog artikels over algemene situatie van poliowerkers, laatste is van poliowerker uit onze kliniek die gedood werd na mijn vertrek, mijn naam staat er niet in, gebeurde na mijn vertrek"*). Ook met betrekking tot de aan het verzoekschrift gevoegde artikelen over aanvallen op medewerkers van poliovaccinatieteams kan dezelfde bemerking worden gemaakt. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Wat betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde identiteitsdocumenten en controlebrief verwijst de Raad naar hetgeen hoger reeds wordt uiteengezet.

2.3.2.3. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

In de bijlage bij de verweernota van 11 augustus 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 4) wordt terecht gesteld als volgt:

"Uit dit rapport [EASO Country of origin information report Pakistan: Security Situation van augustus 2017] en een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt dat hoewel de situatie in de provincies Khyber-Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Er is sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek, of overheidsinstellingen profiel geviséerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Verder blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een

stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2016-2017. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er verder gedaald. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld is voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en in mindere mate voorkomt in de rest van de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden zijn doelgericht van aard. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid gevisieerd werd. Het aantal veiligheidsincidenten is in 2016-2017 teruggelopen in vergelijking met 2015. Hoewel deze daling in incidenten niet gepaard ging met een daling van het aantal burgerslachtoffers, bleef het aantal civiele slachtoffers in de provincie beperkt.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2016 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio kan dan ook bestempeld worden als de meest vreedzame in Pakistan. De situatie aan de Pakistaans-Indiase grens intensifieerde echter wel. Er vonden in de loop van 2016 meerdere schendingen van het staakt-het-vuren plaats. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens. Evenmin vallen hier burgerslachtoffers bij te betreuren.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken."

De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde aanvullende nota met in bijlage de COI Focus *"Pakistan. Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht"* van 22 september 2017 (rechtspiegingsdossier, stuk 8), bevestigt hogervermelde informatie en wijst tevens op het feit dat de Pakistaanse overheid terugkeerprogramma's opzet voor IDP's van zodra hun afkomstregio als veilig wordt beschouwd (zie *infra*). Nog volgens deze informatie blijkt uit cijfers van UNHCR dat de overgrote meerderheid van IDP's inmiddels vrijwillig is teruggekeerd naar hun afkomstregio (zie ook *infra*).

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit recente persartikels en rapporten – informatie welke overigens in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund –, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing pertinent overwogen: *"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.*

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u gezonde jongeman bent die een behoorlijk niveau aan opleiding genoten heeft. Blijkens uw studiedocumenten spreekt u naast het Pashtou ook het Urdu en Engels. Ook verklaarde u dat uw dorp eigenlijk maar op 4 km van de stad Peshawar, de hoofdstad van de provincie Khyber Pakhtunkwa ligt. U zou deze stad in het verleden geregeld opgezocht hebben voor de medische behandeling van uw vader. Het is dan ook niet onredelijk dat u zich aldaar zou vestigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij als deel van de Pashtounse etnische minderheid gediscrimineerd zou worden bij een eventuele vestiging in een grote Pakistaanse stad in een andere regio dan FATA, treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar in de verweernota staat te lezen dat verzoekers dorp zich slechts op enkele kilometers van Peshawar, hoofdstad van de provincie Khyber-Pakhtunkwa, bevindt en dat uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus *"Pakistan: Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht"* van 7 augustus 2015 blijkt dat 90% van de geregistreerde IDP's uit FATA in de periode 2009-2013 zich in Khyber-Pakhtunkwa vestigden. Peshawar is de stad waar het merendeel van de IDP's uit het noordwesten toevlucht zoekt. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat hij zich geregeld naar Peshawar begaf voor de medische behandeling van zijn vader. Het is bijgevolg niet onredelijk dat verzoeker zich in Peshawar zou vestigen in de mate hij meent niet te kunnen terugkeren naar zijn dorp. Uit informatie van de aanvullende nota van 22 september 2017 blijkt immers dat de overgrote meerderheid van de IDP's inmiddels vrijwillig is teruggekeerd naar hun herkomstregio. Volgens cijfers van UNHCR bedroeg het aantal IDP's uit Khyber, de regio waar verzoeker van afkomstig is, tussen 2010 en 2015 98.016. Van dit aantal zouden in augustus 2017 reeds 90.626 personen zijn teruggekeerd. Verzoeker bevestigt overigens dat zijn hele familie (ouders, vijf broers en een zus) momenteel nog steeds in Bar Khambarkhel, Bara tehsil, Khyber Agency woont (gehoorverslag, 3).

2.3.3.3. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst

de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER